

ΑΙΩΝΙΑ ΕΙΚΩΝΑ

— Ἐλα νὰ σοῦ δείξω τὴ ζωὴ, μοῦ εἶπε, καὶ μὲ ἴπῳ ἀπ' τὸ χέρι.

Μ' ἔφερε ἔξω ἀπ' τὴ πόλι, σένα μακρονὸ μέρος. Ἐδῶ βουνὰ γεμάτα δένδρα, πάρα κάτω ποτάμια κυλοῦσαν τὰ νερά τους καὶ κάτω μακρύτερα, ἡ θάλασσα ἀπλωνε τὰ γαλανὰ νερά της.

— Κοιμήσου, μοῦ εἶπε, κ' αἴριο θὰ δῆς τὴ ζωὴ.

Προῦτ' προῦτ', χαράματα μὲ ἔξυπνησε.

— Σήκω μοῦ λέει, καὶ κύττα.

Μὲ μᾶτια θολωμένα ἀκόμα ἀπὸ τὸν ἵπνο τῆς νύχτας, ἔρριξα μὲ μαιτὰ τριγύρω μου.

Ὁ οὐρανὸς σκεπασμένος μὲ μαῦρα σύννεφα ἔμοιαζε μὲ μαῦρο πανί, ποῦ ἴνομίζεις, πῶς τῶχες ρίξει ἐπίτηδες γιὰ νὰ κρύψῃς τὸ κόσμο.

Τὰ βουνὰ, τὰ ποτάμια κ' ἡ θάλασσα ἦταν ἀόρατα μὲς τὸ τρομερὸ σκοτάδι· καὶ μόνο ἀπὸ μακρὰ ἀκουγότανε ἕνας παράξενος θόρυβος, μὲ παράξενη ταραχὴ, ποῦ φέρνει κοντινὴ ἀνεμοζάλη.

Σὲ λίγο, ἕνας ἀέρας δυνατὸς ἴφουσηξε κ' ἀστραπαῖς ἀρχίζαν νὰ φωτίζουν τὸ στερέωμα.

Ἡ καταγὴς ἀρχισε μ' ὅλη της τὴ λύσσα. Δένδρα ξεριζωθήκανε, ποτάμια πλημμύρισαν κ' ἡ θάλασσα ἀγριεμένη ἀρχισε νὰ χορεύῃ τὸ χορὸ της. Ἐνα χορὸ μεθυσμένου.

Κεῖνη μὲ κρατοῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὸ χέρι.

— Προζῶρει, μοῦ λέει.

Στὸ κάθε βῆμα ἕνα ἐμπόδιο, τὸ σκοτάδι δὲν μ' ἀφήνε νὰ ἴδῶ, τὰ πόδια ἴλγίζαν καὶ σὲ κάθε βῆμα ἔλεγα, πῶς θὰ πέσω.

— Δὲν μπορῶ πειά, εἶπα μὲ φωνὴ σβυσμένη φοβοῦμαι.

Ἐκεῖνη μὲ τραβήξε δυνατὰ κοντὰ της καὶ μ' ἕνα τόνο στὴ φω-

νή του, ποῦ ποτέ δὲν θὰ τὸν ξεχάσω, μοῦ εἶπε :

— Προχώρει, ἀκόμα εἴμαστε στὴν ἀρχή.

Ἐπερατήσαμε ὅρα πολὺ, περάσαμε ρεμματιές, ἀνεβήκαμε βουνά, πηδήσαμε λάκκους καὶ ἡ καταγίς ἔξακολουθοῦσε.

— Προχώρει ἀκόμη εἴμαστε στὴν ἀρχή, μοῦ ἔλεγε. Καὶ μὲ βῆμα σταθερὸ προχωροῦσε.

Πέρασε ὅρα ἀρχετή, πόση δὲν ξέρω. Ἡ καταγίς ἄρχισε νὰ περνᾷ, καὶ ὁ ἥλιος, ἕνας ἥλιος θεριμὸς, ἄρχισε νὰ μᾶς φωτίζει.

Σὲ λίγο τὰ σύννεφα φύγανε, ὁ ἀέρας ἔπεσε, ἡ βροχὴ ἔπαιψε καὶ ἡ ἀχτῖνες ἡ θεριμαῖς τοῦ ἡλίου μοῦδωκαν ζωή.

Τὰ πόδια μου στερεὰ πατοῦσαν τώρα τὰ λείψανα τῆς πρὶν καταστροφῆς καὶ ἀφοβὸς ἠδιάβανα κοντὰ του.

Ἡ φύσις ἄρχισε νὰ ἀναγεννιέται, τὰ πουλιὰ, ποῦ πρὶν τρομαγμένα εἶχανε κρυφθῆ, ἄρχισαν πάλι τὸ τραγοῦδι τους. Ἡ θάλασσα ἄφησε τὸ χορὸ της, τὰ ποτάμια μάζευθησαν πάλι στὴ κοίτη τους καὶ τὰ θολωμένα καὶ ὀρμητικὰ νερά τους κολάγανε τώρα καθαρὰ καὶ ἀπαλά.

Τὸ ἄηρυχα εἶχαν νικήσει στὸν ἀγῶνα, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμή εἶχανε κάνει.

.... Ἡ ἡμέρα τώρα ἄρχισε νὰ σβύνῃ. Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ κατεβαίνει στὸ βουνὸ ἀπὸ πίσω. Ἡ ζωὴ ἔσβυνε καὶ αὐτὴ μαζί μὲ τὸ σβύσιμο τῆς ἡμέρας καὶ λίγο λίγο μιὰ ἡσυχία γενικὴ εἶχε καταλάβῃ τὸ κόσμο.

Μία θαμπάδα στὴν ἀρχή, ἕνα σκοτάδι κατόπιν ἐκάλυψε ὅλα.

Κύτταξα τῆς μεταλλαγῆς αὐταῖς καὶ σκεπτόμουνα πῶς μοῦζει ὁ βίος τ' ἀνθρώπου μὲ τὴν εἰκόνα, ποῦ ἔβλεπα.

Σκεπτόμουνα τὴ μανία τῆς καταγίδος καὶ νόμιζα, πῶς ἔβλεπα τῆς καταγίδες, ποῦ βρίσκει κανεὶς στὸ βίον του, ὅταν ἀπὸ τὴν ἀφραστη παιδικὴ ζωὴ πέσει ἔξωφρα μὲς τὸν μεγάλο ἀγῶνα τοῦ βίου.

Σκεπτόμουνα τὴ γλυκεῖά θαλπωρὴ τοῦ ἡλίου καὶ νόμιζα, πῶς ἔβλεπα τὴν γλυκεῖα εὐχαρίστησι, ποῦ πέρνει κανεὶς ἔπειτα ἀπὸ τῆς τρικυμίας τῆς βιοπάλης.

Κι' εὔρισκα, πῶς ἡ ζωὴ τ' ἀνθρώπου εἶναι πιστὸ ἀντίγραφο τῆς ζωῆς τῆς φύσεως.

Γιὰ μιὰ στιγμή γύρισα νὰ δῶ τὸ σύντροφό μου καὶ ὁδηγό μου. Εἶχε φύγει. Ἐκύτταξα γύρω μου καὶ τὸν εἶδα νὰ τρέχει μακριὰ, καὶ μόνο ἄκουσα τὴν ἠχὴ τῆς φωνῆς του!

— Προχώρα εἰμπρός. Εἶσαι νέος· μὴ φοβᾶσαι!

Γιὰ μιὰ στιγμή ἠφοβήθηκα τὴν μοναξιὰ μου καὶ τὰ μάτια μου βούρκωσαν ἀπὸ δάκρυα.

Ἐπειτα πῆρα ἀπόφασι καὶ τράβηξα μὲ θάρρος εἰμπρός, ἐνῶ στ' αἰτιά μου κάποια φωνὴ μοῦ φώναζε:

— Τράβα εἰμπρός. Εἶσαι νέος!

Ἀθῆναι.

Μ. Ν. Χρσ.

ΣΤΕΡΝΑ ΤΡΑΠΟΥΔΙΑ

ΤΑ "ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ"

Αὐτὴ τὴν ὥρα, ποῦ ψηλά
τ' ἀστέρια κλαῖνε,
Π' ἀπλώνεται πονετικά
παντοῦ γαλήνη,
Ἐς τὴ πονεμένη μου καρδιά
σκύφτουν καὶ λένε
Ἡ παλαιαῖς ἐνθύμησες,
ποῦ δὲν ταῖς σβύνει....
Ὁ χωρισμὸς κι' ἀρχίζουνε
νὰ μοῦ μιλοῦνε
Μὲ μιὰ φωνὴ παράξενη,
ποῦ λές, πῶς κλαίει
Τὰ περασμέν' ὀλόκληρα,
ποῦ δὲν γυρνοῦνε
Π' ὅμως τὸ πνεῦμά τους
ξέρει νὰ καίη....
Ἄλεξάνδρεια

Τὰ περασμένα! Ὁ γίγαντας
ποῦ κι' ἂν πεθῶνῃ.
— Ἐστὴ δύναμι τὴν ἀκριτή,
ποῦ τὸν δικάζει—
Μ' ἓνα τῆς σκέψης πέταγμα
μονάχα τ' θάνει,
Μὲ τὴ ζωὴ, ποῦ δίνει του
νὰ μᾶς σπαράξῃ!

Τὰ περασμέν' ὀλόκληρα
ἀναστημένα,
Αὐτὴ τὴν ὥρα μέσα μου
καθὼς περνοῦνε,
Λόγια χαρῶς ἀνάμικτα
μὲ λιζραμένα,
Ἐστ' ἀγρουπνημένο πνεῦμά μου
σκύφτουν νὰ ποῦνε....

Δημοθ. Α. Παπουτσόπουλος